

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

να λέμε. Οι βουλευταί δὲν φταίνε καθόλου γιὰ τὴν Ἐκτακτον. Χαλάλι τους τὰ λεφτά ποῦ θὰ πάρουνε. Χαλάλι τους κι' ὁ ἀέρας π' ἔθ' ἀκοπανάσουν. Χαλάλι τους καὶ τὸ μαρτύριο ποῦ θὰ τραβήξουν ἐνὰ δυὸ μῆνες, τοὺς χειρότερος, κλεισμένοι μέσα στὸ φούρνο τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ ξεροψυνόμενοι.

Θὰ πῆτε πῶς μπορούσε νὰ γίνη ἡ δουλειὰ καὶ χωρὶς τὴν Ἐκτακτα. Νὰ ἔχη διὰ ψυφισθῆ ἕως τώρα ὁ προϋπολογισμὸς, νὰ ἔχουν περάσει τὰ σπουδαιότερα νομοσχέδια, καὶ νὰ πᾶνε οἱ βουλευταί στὰ σπιτάκια τους χωρὶς νὰ ὑποφέρουν ἐργαζόμενοι μέσα στὴν ζέστη γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἔθνους, καὶ χωρὶς νὰ πλαιοκοῦν τὸ Κεντρικὸ ταμεῖο, διαφεύδοντας μ' αὐτὸ τὸν τρόπο πανηγυρικῶς τὴς οἰκονομικῆς μπουρμπουλιῆς τοῦ κ. Δηλιγιάννη.

Μποροῦσαν νὰ γίνουν δὲλ' αὐτὰ, ἀλλὰ καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνουν, ἀφοῦ δὲν θὰ εἰσρεθῆ κανένας ποῦ νὰ μὴν παραδεχθῆ ὅτι πρὸς ἐπιψήφισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἔπρεπε νὰ γίνη ἔκτακτος σύνοδος, γιὰ νὰ πάρουν οἱ βουλευταί, ἐπὶ τὸ πρόσχημα τῆς ἐπιχορηγήσεως, τὰ ποσοστά τους. Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἔχετε τὴν ἀπαιτήσιν νὰ δουλεύουν σκυλάσια οἱ ἄνθρωποι, νὰ μιλλιστραβιοῦνται, νὰ κατασκωτόνουνται γιὰ νὰ μᾶς σώσουν καὶ νὰ μὴ παίρνουν χίλιες ἢ χίλιες πεντακόσιες ψωροδραχμῆς γιὰ τὸν κόπο τους;

Ἐδῶ πέρα, τὰ παλοῦσια σου πᾶς νὰ μπαλώσῃς, καὶ θὰ σοῦ ζητήσουν ἀμέσως παράδες. Εἶνε δίκαιο λοιπὸν, κοτζάμι προϋπολογισμὸς ἐκεῖ, νὰ μπαλῶνεται χάρισμα;

Μερικοὶ ἀφελεῖς εἶχαν τὴν ἀπαιτήσιν νὰ σεβασθῆ ὁ κ. Δηλιγιάννης τὸ Οἰκονομικὸν του πρόγραμμα—χάριν τοῦ ὁποῦ εὐθυσίασε

κι' αὐτοὺς τοὺς ἡμεροδείκτες τῶν Δημοσίων γραφείων—καὶ νὰ φροντισῆ νὰ ψηφισθῆ ὁ προϋπολογισμὸς στὴν τακτικὴ σύνοδος, ὅτε πιά ἡ ἔκτακτος θὰ ἦταν καθολοκληρίαν περιττή. Ἀσμονοῦν οἱ κύριοι αὐτοί, βλέπετε, ὅτι τὰ ἔξοδα τῆς Ἐκτάκτου δὲν τὰ πληρώνει ὁ κ. Δηλιγιάννης καὶ οἱ συνυπουργοὶ του ἀπὸ τὴς τσέπης τους, κι' ὅτι μὲ ξένους παράδες κι' ὁ Σάβλων ἀκόμη ἠμπορεῖ ἀξιόλογο νὰ ποζάρῃ γιὰ κουβαρντᾶς.

Ο ΝΕΟΣ

Βασιλεῦ: τῆς Σερβίας, ἂν δὲν εἶχε ἀντιπολίτευση στὴν πατρίδα του, εἶχε ὅμως ἀντιπολίτευση ἐδῶ, κι' ἀντιπολίτευση γερή, ἀφοῦ λυσσώδως ἐπολεμήθηκε ἡ ὑποψηφιότης του.

Ὅχι μόνον ἡ Γερουσία τοῦ Ζαχαράτου εὐρέθηκε διχασμένη στὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς του, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀθηναϊκὴ δημοσιογραφία, ἀφοῦ μιὰ δυὸ ἐφημερίδες ἐπῆραν τὸ ζήτημα τόσο κατὰκαρδα, ὥστε ὀλίγο ἐλείψαν νὰ μᾶς πῶνε πῶς ἂν οἱ Σέρβοι ἐκλέξουν γιὰ Βασιλεῖα τους τὸν Καραγεωργιοβίτς ἢ Ἑλλάδα πιά δὲν ἔχει κανένα λόγον νὰ ὑφίσταται ὡς Κράτος.

Βεβαίως κάποιος λόγος προσωπικὸς θὰ ἐγέννησε αὐτὴν τὴν ἀδυσώπητη ἀντιπολίτευση κατὰ τοῦ νέου Βασιλέως, ἀφοῦ εἶνε πιά γνωστὸν ὅτι οἱ Ρωμιοὶ εἰς ὅλα τὰ ζητήματα ἐνοούμεν πάντοτε νὰ χώνουμε στὴν μέση τὰ προσωπικά μας.

Θαρρεῖτε πῶς ὁ Καραγεωργιοβίτς δὲν θὰ ἔδινε καὶ τὸν θρόνον του ἀκόμη, ἂν ἦταν βέβαιος πῶς θὰ ἠμποροῦσε μ' αὐτὸ ν' ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοίαν τῶν Ἀθηναίων ἐχθρῶν του;

ΔΙΟΤΙ

ἐσήκωσε τὴν μαγκούρα του ὁ καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Πεζόπουλος κ' ἔσπασε τὸ κεφάλι τοῦ συναδέλφου του, καταδικάσθηκε ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον εἰς 100 δραχ. πρόστιμο. Καταδικάσθηκε δὲ εἰς τὸ ἴδιο πρόστιμο καὶ ὁ κ. Καλλικούνης, διότι ἐτόλμησε νὰ θέσῃ τὴν ἀγενῆ κεφαλὴν του εἰς ἄμμεσον ἐπαφὴν μὲ τὴν εὐγενῆ μαγκούρα τοῦ ἀντιπάλου του, ἂν καὶ ἠμποροῦσε νὰ σηκώσῃ κι' αὐτὸς τὴ δική του καὶ νὰ τοῦ σπάσῃ τὸ κεφάλι.

Ἐφραντασθήκατε ποτὲ δικαιότεραν ἀπὸ αὐτὴν ἀπόφαση; Καὶ ὅμως εὐρέθησαν μερικοὶ ποῦ ἐτόλμησαν νὰ τὴν ψέξουν ὡς μεροληπτικὴν. Ἡθέλαμε νὰ ξέρουμε τί θὰ 'ποῦν μεθαῦριο ὅταν ὁ μὲν κ. Καλ-

λικούνης πληρώσῃ τὸ πρόστιμο, ὁ δὲ κ. Πεζόπουλος δὲν τὸ πληρώσῃ, ἀφοῦ ὁ τελευταῖος ὄχι μόνον ἔνοχος κατ' οὐσίαν δὲν εἶνε, ἀλλ' ἔχει τὸ εὐτόχημα νὰ εἶνε καὶ Δηλιγιαννικός;

Τὸ Ὑπουργεῖον εἰς αὐτὴν τὴν περίστασι ἐξήντηλσε ὅλην τὴν ἐπιεικειάν του, διότι δὲν ἐδίωξε κακὴν κακῶς ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον τὸν κ. Καλλικούνη, ἀφοῦ δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς πράξεώς του, νὰ τὸν στείλῃ καὶ στὴν κερμανιόλα.

ΤΟΣΟ

ἔχει ἐνθουσιασθῆ ὁ κόσμος μὲ τὴν Διεθνή Ἐκθεσὴ τοῦ Ζαππεῖου καὶ τόσο τὸ ἔχει πάρει τὸ ζήτημ' αὐτὸ μὲ τὴν καρδιά του, ὥστε παντοῦ ὅπου κι' ἂν σταθῆς δὲν ἀκούς νὰ γίνεταί γιὰ τίποτε ἄλλος λόγος παρά... γιὰ τὴν Σερβία. Τὴν νύκτα μάλιστα τῶν ἐγκαίνιων ὁ κόσμος ἀπέδωκε τὴν φωταψία τῆς πόλεως ὄχι στὴν Ἐκθεσὴ, ἀλλὰ στὴν ἐναρξὴ τῶν παραστάσεων τῆς Ν. Σκηνῆς. Δὲν ἦσαν δὲ ὀλίγοι ποῦ μὲ θαυμασμὸν παρατήρησαν:

— Τί διαβολάνθρωπος ποῦ σοῦνε αὐτὸς ὁ Χρηστομάνος! Κοίταξε πῶς ξέρει νὰ ρεκαμαρῆ τὴν δουλειά του!

Προχθὲς παρατηρήθηκε κι' αὐτὸ, ποῦ ἀξίζει νὰ περάσῃ στὴν ἱστορία. Χίλιοι περίπου ἄνθρωποι ἐπερίμεναν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ θριαμβευτικὸν τόξο τῆς Ἐκθέσεως, νὰ χαιρετήσουν ἕναν ὁ ἑποῖος ἐπρόκειτο νὰ βγῆ ἀπὸ μέσα. Ὁ ἕνας αὐτὸς ἐβγήκε ἀπὸ μέσα μὲ πόζα χιλίων τουλάχιστον Καισάρων, ἐπέρασε ἀπὸ μπροστά τους ἀγερώχως, τοὺς ἔρριξε μιὰ περιφρονητικὴ ματιά, αὐτοὶ δὲ ἀμέσως ἐβγαλαν τὰ καπέλλα τους μὲ σεβασμὸ κι' αὐτε νὰ τὸν ζητωκραυγᾶσαν δὲν ἐτόλμησαν.

Μὴν νομίζετε ὅτι ὁ ἕνας αὐτὸς ἦταν ὁ πρόεδρος τῆς Διοργανωτικῆς ἐπιτροπῆς, ἢ ὁ Γεν. Διευθυντῆς τῆς Ἐκθέσεως. Κάθε ἄλλ! Ὁ ἕνας αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος ἐπισκέπτης τῆς Ἐκθέσεως, ὁ ἑποῖος κατέστη ὑπεράξιον πανδήμου σεβασμοῦ ἀφοῦ εἶδε ἐκεῖνο ποῦ θὰ ἴδουν κ' οἱ διάφοροι ἐκθέται μετὰ τὸ αἶσιον τέλος τῆς.

ΟΙ ΠΥΡΓΙΟΙ

κι' ἄλλοι μονοπωλιακοὶ πιθκνὸν νὰ εἶνε λυπημένο ποῦ ἔφυγε ὁ κ. Δ. Δηλιγιάννης, τὸν ὅποιον ἦταν ἔτοιμοι καὶ κουμπάρων τους ἀκόμη νὰ κάνουν γιὰ νὰ ποκτήσῃ τὴν φιλιὰ του καὶ τὴν προστασία...

χάρης σὲ κοράκια καὶ λύκους, παρὰ, ἐνφ' τοῦτρωγαν τοῦ δῆστουχο τὸ σηκῶτι καθὼς τοῦ Προμηθέα, τοὺς ἔπαιρνε γιὰ φίλους καὶ συντρόφους, ποῦ γι' ἀγάπη του ρίχουνταν στὸ φαί.

Κ' ἐκεῖνοι, ἀφοῦ τὸν ξεκοκάλισαν καλὰ καὶ τὸν ροκάνισαν, κι' ἂν ἦταν καὶ καμιὰ στάλα μεδούλι τὸ ρούφιζαν κι' αὐτὸ προσηχτικῶς, ἔβρυχν ἀφροντάς τον στεγνὸ καὶ ξεμαλλιασμένον, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζουν πιά, οὔτε νὰ τὸν προσέχουν ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ βρέθηκε ἢ νὰ τὸν βοηθοῦν ἢ νὰ τοῦ δύνουν ὅ,τι μποροῦσαν. Γι' αὐτὰ κατάντησε ἀξομάχος καὶ τομακροντυμένος, καθὼς βλέπεις, κι' ἀφοῦ ἄφησεν ἀπὸ ντροπὴ τὴν πόλη σκάρτει μὲ τὸ μεροκάματο, κι' ἀποκοντρίσας ἐξ' αἰτίας τῶν κακῶν γιὰ τὴν ὅσο εἶνε πλούσιος ἀπ' αὐτὸν, τὸν προσπεροῦν μὲ πολλὴ καταφρόνια καὶ χωρὶς νὰ ξέρουν ἂν κάποτε τὸν ἔλεγαν Τίμωνα.

Δίας. Μὰ τὴν ἀλήθεια δὲ πρέπει ν' ἀστοχῆσομε τὸν ἄνθρωπον, οὔτε νὰ τὸν παραμελήσομε, γιὰ τὴν μὲ τὸ δίκιο του θύμονε ποῦ δυστυχεῖ μὲ καὶ σ' ἐκεῖνους τοὺς καταραμένους κόλακες; Ἢ κάνομε τὰ ἴδια, σὰν λησμονήσαμε ἕναν ἄνθρωπον, ποῦ τὸσα τετράπαχα μερὶξ βουβαλιῶν καὶ τράγων ἔψησε γιὰ τιμὴν μας στοὺς βομούς; νὰ, ἀκόμα ἔχω τὴν τράβηκα τους στὴ μύτη; μὰ ἀπ' τίς φροντίδες καὶ

τὸν πολλὴ τάραχο, ποῦ κάνουν ὅσοι πατοῦν τοὺς δροκούς κ' οἱ ἐκθιαστές κ' οἱ ἀρπαγες, κι' ἀκόμα κι' ἀπὸ τὸ φόβο, ποῦ μοῦ φέρουν οἱ ἀγιογδύτες (γιατὶ αὐτοὶ εἶνε πολλοὶ καὶ δυσκολοφύλαχοι κι' οὔτε μιὰ στιγμή μᾶς ἀφίνουν νὰ κλείσομε μάτι) ἀπὸ πολλὴ καιρὸ δὲ γύρισα νὰ κοιτάξω στὴν Ἀττικὴ. Καὶ πρὸ πάντων ἀπ' ὄντας ἡ φιλοσοφία κ' οἱ λογοκαυγάδες πλημύρισαν σ' αὐτούς; γιὰ τὴν ἀπ' τίς μαλιές ἀναμεταξύ τους καὶ τίς τρομερῆς φωνῆς τους οὔτε τὰ παρακάλλια μπορῶ ν' ἀκούω ὡς ποῦ πρέπει ἀφοῦ βουλώσω τ' αὐτὰ νὰ κάθουμαι ἤσυχα ἢ νὰ γαλαστῶ ἀπ' αὐτούς, ποῦ μὲ δυνατὴ φωνὴ ἀρμαθιάζουν κάποικα ἀρετὴ καὶ ἀερολογήματα καιφλυαρίες. Γι' αὐτὰ λοιπὸν μᾶς ἔτυχε νὰ λησμονήσομε κι' αὐτὸν, ἂν καὶ δὲν εἶνε παλιάνθρωπος.

Μὰ ἐστὶ, ὦ Ἐρμῆ, ἀφοῦ πάρεις μαζὴ σου τὸν Πλοῦτον, τρέχα γλήγορα σ' αὐτὸν κι' ὁ Πλοῦτος ἂς φέρει μαζὴ του καὶ τὸ Θησαυρὸ καὶ νὰ μένουν κ' οἱ δυὸ κοντὰ στὸν Τίμωνα κι' οὔτε νὰ τὸν ἀφίσουν τόσο εὐκολὰ κι' ἂν ἀκόμα ἀπὸ τιμιότητα τοὺς διώχνῃ πάλι ἀπ' τὸ σπίτι. Κι' ὅσο γιὰ τοὺς κόλακες ἐκεῖνους καὶ γιὰ τὴν ἀχαριστία ποῦ τοῦ δέξανε, θὰ σκερτῶ καὶ πάλε καὶ θὰ τοὺς παιδέψω. σὰν ἐπιδιωρθῶ τ' ἀστροπελέκι; γιὰ τὴν κατατακισθῆκαν καὶ στόμωσαν δυὸ ἀχτίδες του, οἱ πῶ μεγὰ-

λες. ἦταν ἐδῶ καὶ λίγες μέρες τὸριζα μὲ περισσότερη ὀρμὴν καταπάνου τοῦ σοφιστῆ Ἀναξαγόρα, ποῦ δίδασκε τοὺς μαθητῆς του, ὅτι δὲν εἶμασταν μίτι τίποτες ἐμεις οἱ θεοὶ; μὰ κείνον δὲν τὸν πέτυχα (γιατὶ ἄπλωσε ἀπὸ πᾶνου του τὸ χέρι του ὁ Περικλῆς) καὶ τὸ ἀστροπελέκι, σὰν ἔπεσε κοντὰ στὸ Ἀνακείο, κ' ἐκεῖνο τὸ κατὰκαψε, μὰ κι' αὐτὸ παρ' ὀλίγο νὰ κομματιαστῆ ἀπᾶνου στὴν πέτρα. Ὅμως ἀρετὴ τιμωρία θᾶνε γι' αὐτούς, ἂν βλέπουν τὸν Τίμωνα νᾶχει πλοῦτη ἀμέτρως.

Ἐρμῆς. Τί πράμα εἶνε τὸ νὰ φωνάζει κανένας δυνατὰ καὶ νᾶνε ἐνοχλητικός; κι' αὐθάδης; αὐτὸ δὲν εἶνε μονάχα στοὺς δικηγόρους ὠφέλιμο παρά καὶ σ' ὅσους παρακαλᾶνε καὶ νὰ ποῦ σὲ λίγο ὁ Τίμωνας θὰ γίνῃ πάλε πλούσιος; ἀπὸ πεντάφρωτος, γιὰ τὴν παραφώνωζε καὶ τᾶπε ξάστερα στὰ παρακάλια του κ' ἔκανε τὸ Δία προσηχτικῶς μ' ἂν ἔσκαρτε χωρὶς μιλιὰ καμπουρισμένους, ἀκόμα θᾶσκαρτε χωρὶς νὰ τὸν νοιάζονται.

Ἐρχεται μπροστὰ στὸ Δία ὁ Πλοῦτος. Πλοῦτος. Μὰ ἐγὼ δὲ θὰ πάω σ' αὐτὸν, ὦ Δία. Δίας. Γιατὶ, χρυσέ μου Πλοῦτε, καὶ μάλιστα ἀφοῦ ἐγὼ πρόσταξα;

(Ἀκολουθεῖ)

της Αγγλίας, που μαζί με τόσα άλλα τους υπέσχετο ο επιχειρηματικώτατος άνθρ.

Εμείς όμως οι άλλοι, οι εκτός του εβερνετήματος του μονοπωλίου εύρισκόμενοι, έννοιώταμα κήποιον άνακούφισα, με τον μισμό του, άρνούσο έμανε έδω είμαστε ύποχρεωμένοι να διαβάσουμε τις νεορόβραστες έξυπνάδες μερικών έξ έπαγγελματος φαιδρολογίων και να κούρα τήν πατριωτικήν ρεσιτατίβα του κ. Σκληρού.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΟΙ ΣΚΑΛΩΣΙΕΣ

Αγαπητέ «Νουμά»

Το έξής λυπηρό δυστύχημα που συνέβη πρόόλίγων ήμερών κοντά σ' τήν μοιραρχία μου έδωκεν άρομη να σου στείλω τις λίγες αυτές γραμμές. Έκεί που δούλευε ένας πτωχοκτίστης σπάει ή σκαλωσιά και κρεμίζεται από ύψος 10 μέτρων. Έμεινα πώς ήτο και οικογενειάρχης και έτσι πήρε και αυτός τήν άνταμοιβήν του άπ' τήν εργασία που όλοι οι σάν κι' αυτόν προφοδοτούν τους χονδρειδεις εργολάβους, οι όποιοι μαζεύουν όλα τα παλιόξυλα και κίνουν σκαλωσιές και μου ήρθε μια ιδέα τότε που έβλεπα τον άτυχη εργάτην να σπαρζή: γιατί να μη έπιθεωρή ή άστυνομία τις σκαλωσιές πρό του δυστυχήματος και να εκδίδη τάς σχετικάς άδείας;.. αλλά δεν βαρύνεσαι και πέρυσι που σκοτώθηκε άλλος πτωχοεργάτης σ' τήν οικοδομήν του Άρσενείου έστάλη... μετά τό δυστύχημα μηχανικός έ όποιος έβεβαίωσεν ότι οι σκαλωσιές... ήσαν στερεώτατες... βέβαια άπ' τήν στερεώτητα έσπασαν. Έγινε δε μάλιστα τότε πρός είρωνείαν και λόγος σ' τήν Βουλήν... Τι γέλοια...

Ο ΓΡΑΦΙΑΣ

ΔΗΜ. ΘΕΑΜΑΤΑ

Αγαπητέ «Νουμά»

Αυτή ή άστυνομική διάταξις, που έπιτρέπει στο πτωχόκοσμα να λούζεται στην άκρογιαλιά του Φάληρου μόνο μια μέρα τήν έβδομάδα, δεν ξέρω γιατί μου θυμίζει τις άσπρες ποδιές των στραγαλάδων του κ. Στυμφαλιάδη.

Όσο καταλαβαίνω, δύο ειδών νόημα χωρεί στή

σοφή διάταξι: ή τήν καλαισθησία πειράζει αυτή ή παράταξις της γδύμνιας εκεί στην άμμουδιά, ή πειράζει τή σεμνότητα των ήθών. Αν είνε τό πρώτο, σε παρακαλώ να μου εξηγήσης, γιατί τό γυμνό σώμα ενός ύγιους άνθρώπου πειράζει τήν καλαισθησία, και δεν τήν πειράζουν και δεν τή φαρμακούνουν τά βρώμικα κουρέλια που σέρνουν στο δρόμο οι διάφοροι Σακουλέδες και τά ακάθαρτα και πληγωμένα χέρια και πόδια που μάς χώνουν στή μύτη, και δεν τήν τσαλαπατούν τήν καλαισθησία οι τροβαδούροι που βγαίνουν κάθε βράδυ μαζί με τά κουνούπια, με κάτι φονικά όργανα που λέγονται μουσικά, και οι άγριες φωνές των πουλητάδων τήν ήμέρα, και δεν τή στραγγουλιάζουν τήν καλαισθησία οι δυσώδικες λίμνες που προσκαλούν τό διαβάτη με τήν έπιγραφή «άπαγορεύεται υπό τ ε άστυνομίας...»; Τι είνε μπρός σ' αυτά, που δεν μπορείς με κανέναν τρόπο να τ' άποφύγης, ή γδύμνια ενός άνθρώπου, που για καθαριότητα και για υγεία πάει ν' άπολάψη τή θάλασσα, έν' άπ' τά λίγα δώρα που μάς χάρισε ή φύσις έδω πέρα στή δυστυχία μας, και τον όποιον άνθρωπο είνε έλευθερος ο καθένας να μην περάση από κει να τον ιδή;

Αλλά ίσως ο λόγος της διατάξεως είνε λόγος ήθικός. Όταν λοιπόν καθιερόνουμε πώς μια μέρα τήν έβδομάδα τήν ήθική θα τήν κουρευίζουμε έπιστήμως, ώστε να μην περισσέη τίποτε για να σγίσουμε και τις άλλες μέρες. Χαρίζουμε μια μέρα στις έφτά—δεν είναι και λίγο—στη φτωχολογιά. Θάχη κι' αυτή, στο Φάληρο, ένα είδος ζούρ φίζ. Η ιδέα δεν είναι κακή. Έτσι οι χαϊδεμένες μας Ατθίδες—μου φαίνεται πώς φτερνίζουμαι όταν προφέρω αυτήν τήν Μιστριωτικώς κ α λ λ ι κ έ λ α δ ο ν λέξιν—θα καθιερώσουν εκείνη τήν ήμέρα για να πηγαίνουν στην Κηφισιά ή για να κάθονται σπητι να σκοτώνουν τον Μπετόθεν, και θα προφυλάγουν τά ήθικά τους νεύρα από τέτοια θεάματα.

Αλήθεια, έχει πολλήν ύποκρισία ο νεώτερος πολιτισμός, αλλά έμεις οι Φαρισαιοι τον τελειοποιήσαμε υπό αυτήν τήν έποψη. Τους άρχαίους προγόνους μας ζητούμε σ' όλα να τους μιμηθούμε έξόν εκεί όπου μάς διδάσκουν τό σεβασμό στη φύσι και στην αλήθεια.

Ο ΑΝΗΕΥΧΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Κ. Παρ. Θά δημοσιευθ. Γιατί βιάζεσθες;—κ. Iudas Errant. Αν μάς έστέλναι τήν διεύθυνσή σας, θα σας έγράψωμ ιδιαιτέρως για 'κεινο που μάς έστέλναι προχθές. — κ. Π. Παντ. Σας εύχαριστούμε για τά καλά λόγια που μάς γράφετε για τον «Νουμά», καθώς και για εκείνο που μάς έστέλναι πρός δημοσίευση. Είνε όμως μεγάλο, πολύ μεγάλο, και σε θέμα ξεθυμασμένο παιδί από τήν πολλή μεταχείριση. Αν μάς έστέλναι τίποτε συντομώτερο και κίπως πιο κινούργιο, θα τό έδημοσιεύωμ εύχαριστώσ—κ. Θ. Προδρ Φοδούμεθα πώς θα σας έξημιώνωμ, έν έδημοσιεύωμ ποιήμα τό όποιον περιχει τήν στροφήν αυτή:

... Πέτα την, πέτα την μακρού
— είνε κροδούλα μαγεμένη —
και μέσα στην φωλίττα σου
δέξε με τήν ροδοπικμένη.

— κ. Θεόωμίν «Τόν έν έχει προοριζόν» ή άτυνομία μας εκπληρώσα άπαγορεύσει, ως έμάθαμ, τήν διαπόμπειυιν των λίσζων δελταρίων, ώστε ή δικαιοτήγη σύστασή σας περιττόν να δημοσιευθ. — κ. Ι Γ. Σταμν. Δεν περνάτε καμιά ώρα από τό γραφειον να τ' ουόμε; Ταπόγευμα ως στας ή πάντοτε μάς βρίσκετε

— κ. Ανατολίτην. Έδω τί γράφει μια έφημερίδα διά τό μάλλον καλλιτεχνικών περιοδικό: «Η διεύθυνσις της «Ανατολής» έχει τήν μάλλον λεπτήν καλλισθησίαν και τήν μάλλον έκτακτον δεινότητη, ένα παρέχη εις τους άναγνώστας της τάς μάλλον έκλεκτάς και άρρήτους καλλιτεχνικάς άπολαύσεις». Ομολογώμ ότι δεν έχουμε άναγνώσται άλλοτε μάλλον δικίαν και μάλλον άγερλόηπτον κρίσιν.

— κ. Γιάν. Περγ. Μας ρωτάς έν μάς άρέσει τό Άρμένικο; Μαχάρι νάχες χίλι' άπ' αυτά να μάς έστέλναι!

— κ. Κλέωνα Διτάκην (;) Επετυχημένη ή μετάφραση των ώδων της Σαπφούς. Θά δημοσιευθ. — κ. Κ. Παρομ. Τό άβρον σας τήν Κυριακή. Σας εύχαριστούμ.

— κ. Β. Αθ. Θά δημοσιευθόν άργότερα μερικά άκόμη, ιδίως τά δίστυχα, καθώς και ή μετάφραση του Ιέρωνος. κ. Ι. Παρμ. εις Αθήραι. Σας στέλλωμ τά σύλλα. Αν θέλατε όλην τήν σειρά, από τήν αρχή, είδοποιήσατέ μας. — κ. Κιθαρωδόν. Τό γράμμα σας καλό, πολύ καλό, αλλά τό ποιήμά σας; Γιατί δεν μάς στέλναι τίποτε πεζό; Η γιατί δεν αρχίζετε άπο τά έπίγεια για να φθάσετε σιγά σιγά έπουράναι; Έπειτα, ή σελήνη έχει τραβήξει τόσα και τόσα από τους ποιητάς, που τήν έπήρα πιά τό θριο της ήλικίας και της άξίξης ναποστρατευθ. — κ. Πεϋκον όρεινόν. Ωραία. Θά δημοσιευθόν.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα του «Νουμά» πωλούνται εις τό Κεντρικόν Πρακτορείον των Έφημερίδων και εις τά κιάσκια των πλατειών Συντάγματος Όμοιότας, Έθνικής Τραπεζής, Βουλής και Υπουργείων Οικονομικών.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

6

Τ' ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΜΑΣ

Έχω στο νού μου τήν κριτική του πούγραφε για τό μακρίτη Παράσχ στον τελευταίο τόμο της «Φιλολογικής Έστίας». Πάντα ή κριτική αυτή, γιατί έτυχε νανε δίπλα της και μια άλλη, πάλι για τον Παράσχο, του κ. Παλαμά, μου φαίνότανε σαν κάτι ψεύτικο και ξένο. Και δεν είχα ξδικο. Σε μερικές μεριές βρήκα ύστερ' από χρόνια κάτι πράγματα που τάπε άλλοτες και ο Buffon στο περίφημό του «Discours sur le Style». Οι γραμμές, που λένε για τό ύφος του Παράσχου είνε μια τρανή άπόδειξη αυτού που λέω. Γράφει ο κ. Ξενόπουλος: «Η στυλιπότης και ή έπιπερασία των στίχων, ή άρμονία του συνόλου, δεν γίνεται κατά συνθήκη, αλλά κατ' ανάγκην. Είνε αδύνατον να υπάρχη, ώστε υπήρξε ποτέ ποιητής, άλλθώς αισθανόμενος και θέλων να δικτυώση άλλθώς στα αισθάνεται χωρίς ν' άσπασθ ή μορφήν έπίσης άύστηράν,

είλικρινή και εύσυνείδητον... Τό αυτό άίσθημα κινεί και τήν ψυχήν εκείνην, τήν όποιαν ο ποιητής έμφυσά εις τό ποιήμά του ως μέρος της ιδιότης του, να ζητη τελειοποιημένη, λαμβάνουσα άύθυπαρξίν και φωτεινότεραν όλόεν συνείδησιν, να ζητη, λέγω, τελειότερον όλόεν σώμα συμφωνοτέρην μορφήν». Και ο Buffon λέει: «... Le Style n'est que l'ordre et le mouvement qu'on met dans ses pensées. Si on les serre, le style devient ferme, nerveux et concis; si on les laisse se succéder lentement, et ne se joindre qu'à la faveur des mots, quelque élégants qu'ils soient, le style sera diffus, lâche et traînant.... les idées se succéderont aisément, et le style sera naturel et facile; la chaleur naître de ce plaisir,... et la sentiment, se joignant à la lumière, l'augmentera, la portera plus loin, la fera passer de ce que l'on dit à ce que l'on va dire et le style deviendra intéressant et lumineux.... Bien écrire, c'est tout à la fois bien penser, bien sentir, et bien rendre;...» Μην αεταφράτε τά κομμάτια αυτά κατά λέξη για να δήτε που είνε ή ή καταπληχτική όμοιότητη, παρά τό ίδιο, καθολοκληρίαν τό ίδιο νόημα.

Κάποιος Γάλλος κριτικός έγγραφε στο 1893 για τό περίφημα «Τρόπικια» του ποιητή Έρεντιά: «Cette vertu d'achèvement est poussée chez lui à un degré que peu d'artistes en vers ont dépassé. Il n'est pas un mot d'un seul de ses quelque cent vingt ou cent trente

sonnets qui puisse être changé sans que l'effet total en soit diminué, et l'on ne saurait trouver un mot qui puisse être ajouté de manière à ce que cet effet soit accru. Ο κ. Ξενόπουλος στο 1895 πήρε τά ίδια λόγια για να πη όμως τό αντίθετο νόημα και γράφει: «Αγνοεί τόσον τήν συμμετρίαν και τήν ένότητη, ώστε δεν υπάρχει σχεδόν ποιήμά του, τό όποιον να μη δύναται να ύποστή άποκοπήν οίσοδηποτε αυτού μέλους, είτε της κεφαλής, είτε των άκρων, ή μετάθεσιν αυτόν οίανδήποτε ξένου βλάβη του όλου σημαντικώς». Είνε κι' άλλη άκόμη, που χωρίς κόπο άποδείχουνται ξένα, με τ' άφίνω για να πώ, ότι πήρα τήν κριτική αυτή του κ. Ξενόπουλου για παράδειγμα, όχι γιατί είνε τό σπουδαιότερο έργο του παρά για να δείξω άκόμα ότι ο κ. Ξενόπουλος έννοεί να κάνει πάντα τό συγγράμα της μύδης. Ήταν τότες ή έποχή, που έρχιζε κ' έδω να γνωρίζεται ή αλήθεια στην τέχνη κι' άλλόπτη να γκρεμίζονται τά είδωλα της ψευτιάς κι' ο κ. Ξενόπουλος βρήκε τήν περίσταση με τό θάνατο του Παράσχου να δείξει πώς είνε νεωτεριστής.

ΠΡΟΚΛΗΣ Δ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

(άκολουθεί)